

Amerika'nın Şarm-uş Şeyh'teki Siyâsî Saldırısı Felluce'deki Vahşî Askerî Saldırısını Tamamlamak İçindir

El-Felluce'de vahşî saldırısını sürdüren, halkın evlerini başlarına yıkan, mescidlere tecâvüz edip namaz kılanları katleden, yaralıları acımasızca öldüren, her tarafı yaşlıların, kadınların ve çocukların temiz kanlarıyla ıslatan, ellerini vahşetle kirleten, tüm bunları yapan Amerika, şimdi de Şarm-uş Şeyh'te bir diğer saldırının başını çekti. Fakat bu defa Irak'taki katliamlarına devletlerarası ve bölgesel bir muvâfakat elde etmek, Irak yönetiminin başı olan zelîl uşağı Allâvî'yi desteklemek ve projesini, Büyük Ortadoğu Projesi'ni pazarlamak için bölgeyi baştan başa, sağa sola koşturarak kazanacağı devletlerarası bir meşruiyet ile Bush Amerikası'nı Irak'ta bağdaş kurarak oturtmaya yönelik siyâsî bir saldırıya geçti.

Amerika Şarm-uş Şeyh'te yalnızca dostlarını ve uşaklarını toplamakla kalmadı, hatta Irak krizinde yarı-düşman olarak gördüklerini bile bir araya getirdi. Devletlerarası Topluluk adı altında Irak'taki nüfuzunu sabitleştirmek ve gelecek yılın başında oynanacak olan seçimler senaryosu önündeki yolu asfaltlamak üzere önderliğini yaptığı bir safta hepsini sıraladı.

Irak'a komşu ülkeler [Ürdün, Suriye, Türkiye, İran, Kuveyt ve Suudi Arabistan], Arap Birliği'nin önceki, şimdiki ve sonraki başkanları [Tunus, Bahreyn ve Cezayir], ev sahibi Mısır, ayrıca G8 ülkeleri [Amerika, Rusya, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya ve Kanada], Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin beşinci dâimî üyesi Çin, Avrupa Birliği'nin dönem başkanı Hollanda, İslam Konferansı Örgütü'nün mevcut başkanı Malezya temsilcileri ile Birleşmiş Milletler genel sekreteri, Arap Birliği genel sekreteri ve daha birçok yetkili ve ilgililer ardarda Şarm-uş Şeyh'e vardılar.

Böylece yirmiden fazla ülke ve tâbileri 22-23.11.2004 tarihlerinde Şarm-uş Şeyh'te toplandılar. Sonuç bildirgesi konferansın toplanmasından önce hazır olmasına rağmen, protokol toplantılarını tamamladılar, tartıştılar, birbirlerini dinlediler, bazı ülkeler bazı belgeler getirdiler, sonra bunları katladılar. Fakat hazırlanmış bildirgeyi imzaladıktan sonra konferans nihâyete erdi ve ayrılmaya hazır hâle geldiler.

Bununla Birleşik Devletler hiçbir kayba uğramaksızın bazı "açık" hedeflerine ulaştı. Bunlar konferansın toplanmasından önce konulmuş hedefler idi: Irak işgâlini onaylatmak, terörizm ile mücadele adı altında el-Felluce'de işlediği cürümlerini uygun buldurmak ve nihâyet Irak'ta seçimlerle tesis edilecek olup Amerika tarafında tasarlanmış yönetime meşruiyet kazandırmaktır.

Oysa, bunun katılımcı ülkelerin tepkilerine ve gerçek yönlerine sahne olması umuluyordu.

Komşu ülkelere gelince; onlar karara ne itiraz ettiler ne de ertelettiler. Tamamen kendi koltuklarını korumaktan başka herhangi bir şeyi umursamadılar. Bunun içindir ki oldukça yumuşak ve gerekenden daha fazla sâkin idiler. Konferansın toplanma zamanını belirleyen protokolün bitiminden önce olduğu halde, sonuç bildirgesini onayladıklarını ilan etmek üzere toplanmaya koşturdular. Hatta açıklamada beyan edilenden daha fazlasını onayladılar. Nitekim Amerika'nın; Irak'ta kendisine karşı direnenlerin Iraklı olmadığı, sınırlardan sızan az bir grubun gerçekleştirdiği dış kaynaklı direnişin cesurca ama vahşice olduğu şeklindeki "bid'at"ine uyumlu olarak, Irak sınırlarından "yabancılar"ın sızmasının kontrol altına alınması için bu komşu ülkelerin İçişleri Bakanlarının bu ayın 30'unda Tahran'da bir güvenlik toplantısı düzenlemesine muvâfakat verdiler.

Amerika'nın Avrupa'daki dostlarına ve Japonya'ya gelince; onların çıkarları Amerika'nın çıkarlarıyla gönülden ama tedirgince birlikte gitmektedir. Onlar Amerika'nın Irak'a yerleşmesini desteklemede kendileri için herhangi bir sakınca görmemektedirler. Onların görüşü, Amerika için iyi olanın kendileri için de iyi olacağı şeklindedir.

İngiltere'ye gelince; o çift taraflı oynamaktadır. Amerika'nın açık bir muhâlifi olmaktan çekinmediği halde, aynı anda Irak'ta pak kanların akıtılmasına yol açan cürümlerde onun ortağı olmaktadır. Zaten zaruret politikası açısından siyâsî ve askerî kurnazlığını, İslam'a ve Müslümanlara karşı mümkün olduğunca kullandığı bilinmektedir.

Irak Krizi'nde Amerika'nın yarı düşmanları olarak bilinenlere, Fransa ve Almanya, bir ölçüde Belçika ve şimdi İspanya'ya gelince; bunlar liderliğini Fransa'nın yaptığı kapitalist devletlerdir. Dolayısıyla istedikleri şeyi gerçekleştiremedikleri sürece uzlaşmaları kabul ederler. Bunun içindir ki onlar, özellikle Amerika'nın Irak'tan çekilmesinin bir takvime bağlanmasını hep talep ve ısrar eden Fransa, ayak diremekten dönmüş ve herhangi bir şey değiştirmeyen şu tek cümleden tatmin olmuş durumdadırlar: "*Çok-uluslu (Amerikan) Kuvvetlerin (Irak'ta) kalması, sonsuza dek sürmemelidir.*" Dolayısıyla (Çok-uluslu) Amerikan kuvvetlerinin 2005 yılı itibarıyla geri çekilmesine dâir esnek bir

zamanlama öngören 1546 sayılı BM kararının metnine benzer bir metni kabul etmeye yöneldi. Bu durumda bu geri çekilişin Irak Hükümetince talep edilmesi gerekecektir. Buna göre kuvvetlerin çekilmesi ve askerî işgâlin durdurulması kararı Irak'taki yönetimin ellerine yâni Amerika'nın ellerine bırakılmıştır! Fransa'nın son tavrı ise Dışişleri Bakanı'nın yeni bir sayfa açılması gerekliliğini ilan etmesiydi!

Rusya'ya gelince; o da ne başta ne de sonda onlardan geri kaldı. Putin, Bush'u ve politikasını desteklediğini ilan ettiği gibi, seçimlerden önce onun kazanmasını arzuladığını da açıklamıştır. Buna benzer tavırlarıyla onun geri çekilme için bir takvim talep etmesi beklenmezdi.

Değişik isimlere sahip Devletlerarası ve Bölgesel kuruluşlara gelince; onlar da konferans koridorlarına yerleştirilmiş çirkin dekorlardan başka işleve sahip değillerdi.

Şarm-uş Şeyh Konferansı'nın, el-Felluce'deki vahşi Amerikan askerî saldırısını tamamlayan siyâsî Amerikan saldırısından başkası olmayan bir Amerikan konferansı haline dönüşmesi işte böyleydi.

Ey Müslümanlar!

Amerika'nın tüm askerî düzeneklerini ve tüm siyâsî şeytanlığını birarada toplaması, en vahşi cürümleri işlemesi, tüm insânî ve ahlâkî değerleri hiçe sayması, tutukluları öldürmesi, yaralıları katletmesi, işkence etmesi, hayvanların hâyâ edecekleri şekilde tutuklaması şaşırtıcı değildir. Bunların hiçbirisi acayip değildir. Zîra Amerika İslam'a ve Müslümanlara karşı girdiği vahşi ve zâlimâne cürümlerinde Haçlı Atalarının adımlarını aynen izlemektedir. Bugün Amerika, geçmiştekilerin görüntüsü olarak yansımaktadır. O, geçmişteki barbarların bilmedikleri sanatları kullanarak eserler üretmekte, onların işlemedikleri cürümler işlemektedir. Kaldı ki o Haçlıların o dönemde işledikleri cürümlerin büyüklüğü Amerika'nın cürümlerinden aşağı kalmamıştı.

Yine Amerika ile anlaşmazlığa düşen kapitalist devletlerin Uzlaşmacı Çözüm ilkesini kabul ettiğini ve devletlerarasındaki üstünlüğü nedeniyle Amerika karşısında sesini az-çok kestiğini görmek de şaşırtıcı değildir. Çin'in devletlerarası ağırlığı ile ülkeleri mücerret kabulüne teşvik etmesi de acayip değildir. Bunların tamamı, bu devletlerin değerleri ve ölçüleri bakımından kabul edilebilir durumdadır.

Aksine acayip olan ve hakkında susulmaması gereken husus, halkı Müslüman ülkelerin yöneticilerinin; Amerika'nın el-Felluce'deki kanlı cürümüne râzı olduklarını ve Amerikan işgâlinin mızrakları gölgesinde yapılarak Irak'ı ve Irak halkını talan ve harap etmek üzere Irak'taki CIA ^[Amerikan Merkezî Muhâberat Teşkilâtı] ajanı İyad Allâvî'yi destekleyecek bâtil seçimleri onayladıklarını göstermek için Şarm-uş Şeyh'e koşmalarıdır!

Amerika'nın Şarm-uş Şeyh'teki konferansına katılan, Amerika'nın el-Felluce'deki ve Irak'ın diğer kentlerindeki cürümlerine rızâ gösteren, Amerika'nın Irak'taki zelîl uşağına ve onun seçilmesine meşruiyet veren İslâmî beldelerin işte bu yöneticileridir! Bu tutumların hepsi de Ümmet'e yönelik apaçık bir zarardır. Zararın hükmü ise onun derhal kaldırılması, aksi takdirde giderek artacak, şiddetlenecek ve kaldırılışının zorlaşacak olmasıdır.

Canlı halklar ve başlarındaki İslâmî Ümmet kendi tarafından bu zararın yayılmasına izin verecek değildir, bilakis onu kökünden söküp atacaktır. Öyleyse bu yöneticiler hâlâ nasıl Müslümanları yönetmeye devam edebilirler?! Hele ki onların Ümmete olan düşmanlıkları güneş gibi açığa çıkmış iken!.. Tam bir sapıklık ile düşmanlar tarafına sapsmışlar iken!.. Allah'a, Rasulü'ne ve mü'minlere ihânet etmişler iken!..

Ey Müslümanlar!

Ey Güç Sahipleri!

Muhakkak ki sizler Amerika'yı hezîmete uğratmaya, ülkenizi ve halkınızı sömürgecilerden ve uşaklarının pençelerinden kurtarmaya muktedirsiniz. Şüphesiz sizler Ümmete izzetini, kadınlara şereflerini, çocuklara gülücüklerini, yaşlılara da kıymet ve itibarlarını iade etmeye muktedirsiniz. Elbette siz tüm bunlara muktedirsiniz. Ümmetinizi hatta tüm dünyayı, başını Amerika'nın çektiği sömürgeci kâfir devletlerin sürdürdüğü üzerinizdeki bu karanlıklardan ve zulümlerden kurtarmaya muktedirsiniz. Bunun yolu hiç şüphesiz, İslam Devleti'ni, **Râşidî Hilâfet Devleti'**ni kurmaktır. Öyle ki Ümmetiniz yeniden insanlar için çıkarılmış en hayırlı Ümmet olsun. Kendisiyle korunulan ve ardında savaşılan tek bir Halife liderliğinde tek bir Ümmet ve tek bir Devlet olsun. Böylece İslam'ın hayrı tüm dünyayı kuşatsın.

Ey Müslümanlar!

Ey Güç Sahipleri!

Muhakkak ki **Hizb-ut Tahrir** -Allah'ın izni ve yardımı ile- Dâvayı taşımada ve nusret talebinde Rasulullah ^[Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]’ın adımlarını izleyerek ulaştığı yükselen hareketini sürdürmek üzere azmini pekiştirmiştir. Tâ ki Allah ^[Subhânehü ve Te'alâ]’nın mü'min kullarına vaâd ettiği Allah'ın Nusreti, Zaferi kendilerine lütfedilinceye kadar!.. Öyleyse onu destekleyiniz! Ona güç veriniz! Allah'ın, Rasulü'nün ve mü'minlerin Ensârı olunuz! Küffarın birlikteliği ve işbirlikleri sizi korkutmasın. Onlardan öncekiler de Müslümanlara karşı koymak üzere birleşip işbirliği yapmışlardı. Nice muazzam atlar ve şövalyeler toplamışlardı. Nice siperlerin ve tuzakların ardına sığınmışlardı. Yine de bunların hiçbirisi İslam'ın askerleri karşısında hiçbir işe yaramamıştı. Allah ^[Subhânehü ve Te'alâ] şöyle buyurmaktadır:

Onlar kalelerinin,

kendilerini Allah'tan koruyacağını zannetmişlerdi. Ama Allah'ın azâbı onlara hiç beklemedikleri bir yerden geliverdi ve O, onların kalplerine korku düşürdü. ^[el-Haşr 2]

Şüphesiz mü'minler erkektirler! Müslümanların beldeleri birçok servetler, hazırlıklar ve donanımlarla beraber bu yiğitlerle doludur. Dolayısıyla şâyet onlar Allah ve Rasulü'ne olan îmanlarını öne geçirir, Allah'ın indirdikleri ile yöneten ve Allah yolunda savaşılan bir devlet ile gölgelendirirler ise, Allah'ın izni ve ikramıyla kazanacak ve muzaffer olacaklardır. Filistin'i, Irak'ı, Çeçenistan'ı, Afganistan'ı, Keşmir'i ve Müslümanların diğer beldelerini kendi gözlemlerinizle görebiliyorsunuz. Ağır silahlar, füzeler ve her çeşit destroyerler ile donanıp hiç kimsenin kendilerinden daha güçlü olmadığı vehmine kapılan büyük güçlere karşı mücâdele eden mü'min grupların ne kadar az boyutta olduklarını da görebiliyorsunuz. Peki Müslümanlar, el-Ukâb râyesi (bayrağı), [] râyesi ile gölgelendiren ve Allah'a verdikleri sözlerine sâdık yiğitlerin liderliğindeki İslâmî bir devlete kavuşurlarsa nasıl olur?

Öyleyse haydi ey Müslümanlar, haydi ey Güç Sahipleri!

Azminde ve kararlılığında Hizbi desteklemeye koşun! Çünkü Allah ^[Subhânehü ve Te'alâ]’nın öyle kulları vardır ki onlar isterse Allah onlara verir, Allah'a yemin ettiklerinde Allah onların yeminlerini boşa çıkarmaz. Öyleyse haydi siz de Ensarın sîretini tekrarlayın! Azîm İslam'ı zafere ulaştırarak... Onun Devletini kurarak... Onun İzzetini geri getirerek!..

Şüphesiz ki Allah, Kendisine [Dînine] nusret, zâfer verene, zafer verecektir. Allah Kaviyy'dir, 'Azîz'dir. ^[el-Hacc 40]

Hizb-ut Tahrir

H. 11 Şevvâl 1425
M. 23 Kasım 2004

Hizb-ut Tahrir resmî web sitesi:

www.hizb-ut-tahrir.org

Hizb-ut Tahrir medya bürosu web sitesi:

www.hizb-ut-tahrir.info

Hizb-ut Tahrir / Türkiye Vilayeti resmî web sitesi:

www.al-ummah.org